

Bài Viết Không Có Tiêu đề

Tên: Joyce Anne Nguyen
Tham số: Ba, 23 Tháng 11 Năm 2010 19:08

Hãy là nhà ngôn ngữ để lãnh đạo như thế nào khi họ hoàn toàn không quan tâm đến nhân dân?

Có đôi khi suy nghĩ, tôi cảm thấy có lẽ mình nên bắt đầu. Bắt đầu viết về vấn đề này. Có rất nhiều lý do để tôi không nên tiếp tục viết.

Tôi 16 tuổi, và tuổi này nhà ngôn ngữ đang trang trải tôi nên chú tâm học hành và có nhà quan tâm phù hợp với lứa tuổi.

Tôi không bị ép buộc phải lên tiếng, và tôi không được cách để lên tiếng và kêu gọi người khác phải đứng dậy tranh đấu cho quyền lợi cá nhân và thay thế 1 chế độ khác với nhà cầm quyền khác, bởi dù gì tôi cũng đang sống ở nước khác, tôi là kẻ hèn nhát đang trốn xa hò hét kêu gọi, khi có chuyện tôi không phải cam chịu gì cả, và tôi nói gì cũng được, gào gào cũng được.

Có đôi khi tôi cảm thấy nhọc nhằn và ghê tởm với bản thân. Và có lẽ sự im lặng là lựa chọn tốt hơn cho tôi. Có nhiều lúc tôi cảm thấy như vậy. Dù tôi có viết hàng trăm, hàng ngàn bài, cũng không có điều gì xảy ra. Mọi việc đều diễn ra như vậy. Vô số người đã viết, vô số người đã lên tiếng, vô số người đã đấu tranh và công hiến cho phong trào đấu tranh dân chủ, nhưng cũng không có gì thay đổi. Vấn đề này là tôi nói chung cũng không có gì. Không nên 1 sự thay đổi. Cũng không thuyết phục hay lôi kéo được ai. Rất nhiều người cũng đã báo VN không cần nhà ngôn ngữ như tôi, và thay vì chê bai chế độ, không đóng góp, có lẽ tôi nên ngừng học và sống cho đất nước tôi đang sống.

Có đôi khi tôi cảm thấy mình là 1 kẻ hèn nhát. Dĩ nhiên khi ở VN, tôi không viết, ý tôi là tôi có viết về nhà báo bức xúc trong xã hội nhưng không viết về chính trị chung phải vì tôi sợ, mà trong

Bài Viết Không Có Tiêu đề

Tên: Joyce Anne Nguyen

Địa chỉ: Ba, 23 Tháng 11 Năm 2010 19:08

Những tôi chia sẻ những nỗi đau ý thức của người dân trong những không may mắn như thế nào. Chỉ khi được đến 1 đất nước khác và đi 1 số nơi, tôi mới thấy 1 sự đau và so sánh, tôi mới biết đau vì thế nào như thế này. Nhưng có lẽ tôi nói chung cũng vẫn là 1 kẻ hèn nhát to miệng, kêu gọi người dân trong nước đứng lên phản kháng, trong khi mình đã an toàn.

Có lẽ tôi nên im lặng. Và mọi người cũng im lặng.

Chúng ta hãy cùng người yên và chấp nhận hoàn cảnh, vui suy nghĩ mọi người được có vấn đề, khó khăn riêng, và mọi người được có cái tốt cái xấu của nó.

Chúng ta hãy cùng im lặng và đi những vấn đề của đất nước, vui an ủi riêng đất nước dù sao cũng đang tiến bộ.

Chúng ta hãy cùng im lặng và tin tưởng rằng việc im lặng chấp nhận sẽ giúp đất nước bình yên.

Chúng ta hãy dùng từ “nhẹ nhem” để né tránh mọi khi bắt kẻ ai đó chấp nhận vấn đề an ninh lãnh thổ.

Chúng ta hãy tập trung hành động, làm việc và đóng quan tâm đến chính trị.

Chúng ta hãy người yên đó, để TQ kéo sang tiến hành dự án bauxite ở Tây Nguyên, hãy hãy môi trường sống, giết chết sinh vật, gây bệnh tật cho người bào ta, và tất cả chi phí phần trung tâm của đất nước ta.

Chúng ta hãy người yên đó, để TQ thuê riêng đất nước ngu và chấp nhận tất cả những hậu quả của nó như sự tàn phá môi trường sinh thái và lũ lụt, và để dân TQ kéo sang VN sống.

Chúng ta hãy người yên đó, và để người bào ta bị đánh cướp hoặc giết chết ngoài biên Đông.

Bài Viết Không Có Tựa

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Thứ Ba, 23 Tháng 11 Năm 2010 19:08

Chúng ta hãy nghĩ yên đó, để tìm bên để lái đi khắp TG, và mọi người dần dần tin rằng bên Đông thu được với TQ, HS- TS thu được với TQ.

Chúng ta hãy nhớ mất lái, và ngừng vì để báo đi, để từng người từng người không có đi đâu gì thì đi xảy ra và để tất cả chúng ta đang phát triển.

Nhưng liệu tôi, và bên có thể làm được không?

Nếu muốn, tôi có thể quên VN đi. Tôi có thể chọn nên sống cho Na Uy. Và bắt kể cái gì khác. Bên cũng vậy. Nhưng liệu chúng ta có thể làm được như thế không?

Mọi chuyện có lẽ sẽ trở nên dần dần hơn rất nhiều nếu không có những vấn đề với TQ. Bây giờ ai cũng biết tình hình giữa TQ và VN đã nghiêm trọng như thế nào. Không, đừng nói với tôi VN là nước nhỏ. Không, đừng nói với tôi VN xui xẻo hơn quá gần để tất cả để ý tham vọng bá quyền như TQ. VN không phải là nước nhỏ duy nhất phải chờ đợi chờ đợi 1 nước lớn. VN không phải là nước duy nhất nằm gần TQ. Tôi biết tôi không thể làm được gì cả. Tôi là 1 cá nhân, và 1 cá nhân chỉ là một người nhỏ trong giữa hàng triệu cá nhân. Nhưng nếu nhiều cá nhân góp lại? “Don’t wait for leaders; do it alone, person to person.”- Mother Teresa. Nếu VN phải đi mất với TQ, nếu nhân dân VN phải đi mất với nguy cơ mất nước, ai sẽ cứu VN ngoài chính người dân VN? Mọi người không bên, người Mỹ chỉ làm những gì tốt nhất cho nước Mỹ, đừng quên Mỹ đang mất nước TQ, và đừng quên không có lý do gì cả thế nào để Mỹ phải giúp đỡ VN. Hay 1 vài bất hiện ra hỏi “Vì sao con khóc?” và phẩy cây phốt phốt bên đi đâu cả trở thành hiện thực? Phốt có câu “No one saves us but ourselves. No one can and no one may. We ourselves must walk the path.” “It’s a dirty world out there, but if no one agrees to do the cleaning, the whole country goes down a shit house.”- Vikas Swarup.

Tôi đã từng nháo để hiểu những bài viết của tôi không đem lại 1 sự thay đổi gì cả thế nào. Có 1 sự ngừng đã hỏi thế này, tôi nhận được bao nhiêu tiền để viết. Tôi cảm thấy họ trả tiền cho họ. Tôi sẽ không nghĩ thích, tôi chỉ cần nghĩ trích 1 câu của Isabel Allende “How can one not write about war, poverty and inequality when people who suffer from these afflictions don’t have a voice to speak?” Nếu bên hoàn toàn cho rằng vì viết là vô bổ, đừng quên trong chiến tranh không phải ai cũng tham gia chiến đấu, có những người chỉ đứng bên ngồi bút. Có những người đóng góp theo cách riêng của họ.

Mọi người biết viết về viết lách không đem lại ích lợi gì nhiều. Vô số người đã viết. Vô số người đã lên tiếng. Không có gì để thay đổi. Bên kia nhìn người phản đối dự án bauxite để rồi nhiều người ký tên cùng cũng bỏ bỏ mất. Nhưng người biết tình hình ở TQ bỏ bỏ. Blogger bỏ bỏ và bỏ tù. Không có gì để thay đổi. Nhà nước vẫn tiếp tục làm việc của họ. Họ vẫn trên facebook. Họ vẫn kiếm soát thông tin. Họ vẫn cấm nhắc tên Hoàng Sa Trường Sa trên game online. Họ vẫn treo băng rôn chúc mừng quốc khánh TQ. Họ vẫn xả tù người bỏ bỏ để chính kiến. Họ vẫn tiếp hành dự án bauxite Tây Nguyên. Họ vẫn tiếp hành dự án điện hạt nhân. Họ vẫn cho thuê TQ thuê ruộng người. Họ vẫn.. Họ vẫn...

Nhưng thay vì đặt câu hỏi tại sao tôi lại viết dù biết viết lên tiếng không đem lại ích lợi, tại sao bên kia không hỏi vì sao đã rồi nhiều người lên tiếng nhưng vẫn không có điều gì thay đổi? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ hoàn toàn không quan tâm đến nhân dân? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không cho phép nhân dân biết tình hình thực chất đến gần là viết tiếng nói? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ giữ ngang không để mở xa đến bên kia nhìn người phản đối 1 dự án gây tác hại môi trường, sức sống, và cảnh an ninh, lãnh thổ đất nước? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ chặn blog, chặn website? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi dân oan khiếu kiện, họ không bao giờ giải quyết? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không đưa tổ công sức vào nền giáo dục, tiếp tục những trò chơi cách chày vòng quanh không cần thi đấu, bóng cách lấy kiến thức năm này đổ vào năm khác và quay vòng? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không giải quyết vấn đề tham nhũng trộm cắp và giải thích VN không phải là nước tham nhũng như TG và quốc gia nào cũng có? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không màng đến vấn đề giao thông, đường hàng chục ngàn người chết mỗi năm vì tai nạn giao thông, và phản ứng vì đường sá chết chóc, đầy "lô cốt", kém chất lượng và gây ra nhiều cái chết phi lý? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ xem nhân dân là con cái không được phép cãi lại và "hàng xóm" không cần can thiệp? Họ là những người lãnh đạo như thế nào mà họ lên nắm quyền khi nhân dân không biết họ là ai để bầu cho họ? Họ là những người lãnh đạo như thế nào mà họ dù làm bất kỳ điều gì, vẫn tiếp tục giữ cái ghế của mình? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ e ngại mọi sự so sánh và kết luận đó là vấn đề ngoại và phản quốc? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không dám nhìn thẳng vào khuyết điểm và hủy bỏ hoặc nhân dân ruộng mới đất nước có vấn đề riêng và đất nước ta đang ngày càng tiến bộ?

Ở đây tôi chỉ muốn nói lên vấn đề ý thức. Tôi không có ý định tung hô nước ngoài như nhiều người sẵn sàng chấp nhận. Tôi chỉ đưa ra 1 vài so sánh. Trong ý thức người dân cũng như người lãnh đạo những quốc gia có tự do dân chủ, nhà nước để nhân dân bầu lên, và tiến bộ vì lợi ích của nhân dân và đất nước. Nhân dân đóng thuế nuôi các ông lãnh đạo, và khi các ông làm

việc không tốt, các ông phải nghe phê bình, và có thể bỏ phê thuật. Có rất nhiều người và những người làm việc gì đó khác nhau yêu nước và yêu nhà nước. Tôi cũng đến thu nhập cho là trò chơi đánh tráo khác nhau. 1 kiểu áp dụng tốt những thứ. Quốc gia dân tộc là cái trọng tâm. Nhà nước là cái tôi tôi tôi tôi. Khi 2 cái đi ngược nhau, tôi không nghĩ tôi nên chọn cái gì thay vì cái dài. Có nhiều người sẽ bảo tôi là kẻ vô tâm. Rồi tôi sinh ra và lớn lên dưới chế độ này, tôi ăn cơm trong chế độ này, tôi đi học trong chế độ này, tôi phải mang ơn thay vì phải nhận. 1 lần nữa phải nhận ơn, đây chế độ là vấn đề ý thức. Không biết vì lý do gì, dường như người dân VN có thói quen những sự hối hận và mang ý thức mình đang mang ơn nhà nước. Trong khi thực tế nhà nước lập ra để lãnh đạo người dân, và để đi đến cho quyền lợi của nhân dân. Tôi phải biết ơn à? Tôi đã nhìn thấy các ông lãnh đạo như thế nào. 1 tờ báo chính thức trong nước tên gọi là, phải mất 175 năm để VN đứng lên ở Singapore, với đi đến kiêu Singapore để yên- đi đến này là không thể. GDP cũng đứng hàng trên TG. Tôi phải biết ơn đất nước vì đã được lập, thế do, hạnh phúc à? Ta được lập mà ta không dám nhận đất nước quan hệ VN- TQ? Ta được lập mà ta không dám biết tình hình TQ? Hạnh phúc? Hạnh phúc mà sau này vô số người và tìm cách bỏ đi, bằng cách này hay cách khác, hôn nhân, du học, lao động hợp tác, làm gì ý thức gì...? Hạnh phúc mà đa phần những người đã đi đến không muốn và nước sẽ ng?

Tôi sẽ xem là kẻ hèn nhát. Tôi không dám nói ngay trong nước hào. Tôi thấy anh, có nhiều lúc tôi đã phải cảm thấy mình là 1 kẻ hèn nhát. Tôi đi. Tôi không đi. Nhưng cách đây không lâu, ở trọng tâm tôi có buổi gì thi đấu với 1 số trọng tài ĐH ở Na Uy và ở những nước khác như Anh, Úc, Mỹ, New Zealand... có 1 tấm bảng có dòng chữ là: "Do something for your country: LEAVE." May mắn được đi, tôi có những quy định tôi không thể có trong nước. May mắn được đi, bằng những bài viết, dù có thể là vô bổ, tôi đóng góp 1 phần nào đó. May mắn được đi, tôi có cái gì mà nhìn thấy, và so sánh sẽ khác biệt giữa 2 TG (tôi thích nói là 2 TG). Những người e ngại sẽ so sánh không thể nhìn thấy vào những khuyết điểm và hạn chế của bên thân chế độ nhà nước và tiến bộ. So sánh là cần thiết. So sánh để nhìn thấy tranh. Tranh tranh giúp phát triển. Thế những người, nếu có 1 khu vực bên ngoài có 1 tấm gương. Bên không còn là chế độ nào khác, dù đẹp dù xấu bên cũng phải vào đó mua gương. Những người có kho tàng của tấm gương, à không nhận thấy, có 2 tấm gương thôi cũng được, bên được quy định là chế độ vào tiến A hay tiến B, và để thu hút khách hàng, mọi tiến dĩ nhiên phải có tranh tranh và nâng cao chất lượng sản phẩm. Những người với chính trị. Vàng bên sẽ nghĩ tôi là để tâm thần khi so sánh chính quy định với tấm gương, nhưng tôi chỉ đang phân tích. Nếu có nhiều để, các để phải có tranh tranh nhau, để ra nhiều chính sách vì nhân dân và đất nước, và người dân dĩ nhiên sẽ bỏ phiếu cho cái để có nhiều chính sách tốt hơn. Những người chỉ có 1 để duy nhất, và để biết những người lãnh đạo không bao giờ bỏ bỏ đi, không bao giờ bỏ phê bình, không bao giờ bỏ phê thuật, các ông muốn làm bao lâu cũng được, người đó bao lâu cũng được. Không phải rõ ràng là trong trọng tâm hợp đó, cái để duy nhất này có thể làm bất kỳ điều gì, kẻ chế độ những việc có hại cho đất nước sao?

Trong bài viết "Ai không muốn được tự do?", tôi đã có đề cập đến sự tự do. Vấn đề chỉ là khái niệm về tự do. Khi con người đã sống quá lâu trong 1 xã hội nơi họ không được phép có tư duy được lập và phát biểu ý kiến thực sự của mình, họ dần dần quên mất là con người, họ nên

Bài Viết Không Có Tiêu đề

Tên: Joyce Anne Nguyen

Địa chỉ: Ba, 23 Tháng 11 Năm 2010 19:08

Có quy định từ tiếng nói. Trong nghề thuật, người có khuôn mặt như nhện và 1 dây xích kim hãm, người nghĩ sẽ không thể làm việc với toàn bộ khả năng của mình. Thiệt do, con người bị kìm hãm, khả năng bị giới hạn. Cũng như trong đời sống. Albert Camus từng nói “A free press, of course, can be good or bad, but most certainly, without freedom, a press will never be anything but bad.” Nói mọi người đều có thể do dân chủ, chứ là chứ để khác biệt nên sẽ dân chủ có màu sắc khác nhau chứ là để né tránh cái thực tế chúng có thể do dân chủ. Nói mọi người đều có vẻ đẹp, không có chứ để nào hoàn hảo chứ là 1 lý lẽ lập luận không dám nhìn thẳng vào những khuyết điểm của mình.

Đúng, không có chứ để nào 100% hoàn hảo. Nhưng cho đến nay, qua thời gian, đến sự tiến bộ hiện nay của loài người, chứ để dân chủ được xem là là chuyện tất nhiên. Nhưng có lẽ con chim bồ nhốt quá lâu trong lồng khi nhìn thấy cửa mở cũng sợ hãi không dám bay ra TG rộng lớn bên ngoài. Có lẽ con người sẽ hãi sợ thay đổi. Thay vì góp sức vào 1 sự thay đổi, thay vì đứng lên bảo vệ cho quy định của chính bản thân mình, họ ngại yên chấp nhận thực tế và họ cách ly đi những vẻ đẹp của đất nước. Erich Fried có câu nói nổi tiếng được viết ngay trên phông còn sót lại của bức tường Berlin tôi đã may mắn có dịp thấy tận mắt: “He who wants the world to remain as it is doesn't want it to remain at all.”

Nếu muốn, tôi có thể đáp máy bay về nước, có thể để bỏ bỏ và ngại tù, lúc đó mọi người sẽ biết đến tôi, sẽ cùng công nhận tôi chúng mình được như những gì mình đang nói thay vì khoắc lác phô trương, sẽ cùng ban cho tôi 1 danh hiệu, hay 1 tấm bằng khen để sau này ra tù tôi treo trong nhà và tự hào giới thiệu mọi khi khách đến, nhưng liệu đi đâu có giúp ích được gì không? Ý tôi không phải là bỏ việc ngại tù là vô bổ. Tôi rất trẻ trung và kính phục những người đã dám lên tiếng và chấp nhận việc ngại tù là 1 cái giá của việc tranh đấu của mình. Tôi thực sự rất trẻ trung hơn. Và cảm thấy những gì mình làm chúng là chút gì so với những gì họ đã làm. Và nhiều lúc cảm thấy bản thân là 1 kẻ hèn nhát đáng ghê tởm.

Nhưng..

Đừng bỏ tôi im vì tôi sống ở Na Uy.

Đừng bỏ tôi im vì tôi 16 tuổi.

Đừng bỏ tôi im và bỏ tôi chưa được trải nghiệm.

Đừng bỏ tôi im và bỏ tôi thiếu hiểu biết.

Đừng bỏ tôi im và kể tôi tôi chỉ copy và paste.

Đừng bỏ tôi im vì bản im.

Bài Viết Không Có Title

Tên: Joyce Anne Nguyen

Thời gian: 23 Tháng 11 Năm 2010 19:08

Joyce Anne Nguyen